

ЛИАНА ДАСКАЛОВА
ПРИКАЗКА ЗА ЧУДЕСАТА

chitanka.info

На тоя свят стават много чудни неща. Така например на нашата улица живееше едно момче, което никак не обичаше аритметиката. В първи клас то едвам-едвам се научи да брои до десет, а във втори клас се заседя. Просто не можа да премине в трети клас, а само го преместиха от втория на третия чин — за разнообразие. Толкова много мразеше това момче да решава задачи, че чуеше ли само буквата „з“, заплакваше. Защото с буквата „з“ започва думата „задача“. Един ден момчето си рече:

„Защо ли си губя времето в училище? Мога прекрасно да си живея без задачи! Ще отида някъде да се хвана на работа и — край на мъките!“

Откъсна един лист от тетрадката си и написа до майка си:

Не изкам да уча аритметика!

От това писмо всеки можеше да разбере, че то не знае и правописа.

И тръгна момчето на път. Най-напред обиколи нашия град. И, разбира се, огладня. Изправи се пред една сладкарница.

„Я да постъпя тук на работа! — помисли си то. — Готов съм да работя цял ден за една паста на закуска и една баклава на вечеря!“

И влезе вътре.

— Какво желаш, момченце? — попита го сладкарят.

— Искам да постъпя на работа! — отговори момчето.

— Тъй ли? Ами свидетелство за образование имаш ли?

— Нне!... За... за... губих го! — извика момчето и изхвъркна навън.

Вървя, вървя, излезе извън града. Озова се в голяма тъмна гора. Ох, колко се плашеше момчето! Привиждаха му се в тъмнината вълци, мечки, та дори и тигри, защото освен аритметиката, то не беше изучавало добре и географията и не знаеше, че в нашите гори не се срещат тигри.

Изведнъж забеляза в мрака светлина. Приблужи се. Гледа — една къща. Прозорецът свети, а зад него седи старец дългобрад и чете голяма книга.

„Дали да му се обадя? — подвоуми се момчето. — Кой го знае добър човек ли е, или пък някой злодей! Ама щом четете книги, не ми се вярва да е лош човек!“

Тъкмо в това време старецът отвори прозорчето, подаде навън тънкия си нос и извика:

*— Аз съм старец белокас,
аз съм дядо Тънконос!
Хей, момче, бъди ми гост!
Аз познах по миризмата,
че дошъл е гост в гората.
Хей, вратичке, раз-два-три,
с две крила се разтвори!*

Хъррр — разтвори се портата и момчето влезе. И що да види: трапезата беше наредена за двама. Нахраниха се със стареца богато-пребогато. Тогава той плесна с две ръце:

*— Лъжички, панички,
послушни бъдете,
сами се дигнете,
в легена скочете!*

Хоп-хоп-хоп! — затракаха приборите, скочиха в легена с вода и сапун и сами се зацамбуркаха като патета в селски вир.

„Магьосник е тоя старец! — реши момчето. — Ох, ох, ох! Какво ли има да става с мене!“

То потрепера от студ. Беше прохладно. Старецът забеляза това.

— Студено ли ти е? Ей сега ще запалим огъня.

Но той не стана да донесе пънчета, нито бръкна в джоба си да потърси кибрит. Не, той само плесна с ръце и рече:

— Огньо, огньо златоок,

*запламти със ръст висок,
стаята ми затопли! —
Есен е, навън вали.*

И веднага в огнището заиграха златни и червени пламъци.

Момчето простря премръзналите си ръце и се стопли.

„Виж ти, какъв чуден старец! Голям мързеливец! Нищо не работи, пръстчето си не мърда, а си живее от хубаво по-хубаво!“

А старецът огледа брадата си в едно огледалце, плесна с ръце и ето че изневиделица профуча голяма ножица и — кръц, кръц — започна да подрязва дългото бяло руно.

— Хайде, момченце, да си поговорим, да се опознаем по-добре. Каж ми, какво обичаш най-много на света? Ама добре си помисли! — предложи старецът.

— Няма какво да мисля! — избоботи момчето. — От всичко най-много обичам пастите.

— А какво мразиш най-много?

— Най-много мразя задачите. Чуя ли само някой да каже „ззадача“, все едно че сто отровни змии ми съскат насреща.

— Добре, добре! — засмя се дядо Тънконос. — Хайде сега си лягай, пък утре ще се опознаем още по-добре. Лека нощ, момченце!

— Ама къде ще легна, тук на пода ли? — учуди се момчето.

— Ах, колко съм разсеян! — викна дядо Тънконос. — Ей сега ще имаш легло. — И той пак плесна с ръце:

*— Месечко изгря навън,
хайде, време е за сън.
Възглавничке с перушина,
одеялце от коприна,
бързо тука се явете,
гостенчето приютете!*

Чу се нежна, тиха музика и момчето видя през сънливо спуснатите си ресници едно меко бяло легло, което го канеше за сън...

На сутринта го събуди пърхането на ято гълъби.

— Хайде ставай, мило гостенче! Нахрани гълъбите ми! Това ще бъде твоята работа отсега нататък.

— Чудесно! — зарадва се момчето. — Ето че човек може да си живее отлично и без да учи аритметика. Хайде, дядко, дай ми кошницата със зърната!

— Аз имам 16 235 гълъба. Всеки от тях получава на закуска по 20 житни и по 20 просени зърна. Хайде, пресметни колко зърна трябва да ти отпусна и ела в килера да ги отброим заедно.

— Ау-у-у! — изрева страшно момчето. — Задача! Дядо Тънконос, ама нали снощи ти казах, че на света най-много мразя задачите. Не, не искам да храня гълъбите! Дай ми друга работа!

— Добре — съгласи се с усмивка дядо Тънконос. — Вземи тогава една лопата и една мотика. Прекопай градинката ми.

— Ето това е работа за мене! Няма цифри, няма задачи! — подскочи весело момчето.

— Само че внимавай, момче. За да бъде красива градината ми, разчертай я най-напред на 4 квадрата и 2 правоъгълника. В средата образувай кръг, който ще засадим напролет с теменужки. Квадратите трябва да имат страни, дълги по 5 метра, а пък правоъгъл...

Но момчето го прекъсна с плач:

— Дядо Тънконос, ти пак ми даваш задачи! Не мога, не мога! Аз получих двойка на тия уроци за квадрата и правоъгълника. Ама ти не разбираш ли, че не ми даваш работа, а все задачи за решаване!

— Мое глупаво момче — каза дядо Тънконос и го погали по рошавата главица, — не можа ли да разбереш, че всички работи, които съществуват на тоя свят, са все задачи, които хората трябва да разрешат? Ето погледни моята къща. Тя също е една задача, но вече решена. Най-напред архитектът я е начертал на хартия, след това инженерът е пресметнал колко желязо е нужно, на каква дълбочина да се изкопаят основите; техниците пък са пресметнали колко тухли са необходими, колко вар и пясък, колко дни трябва да работят зидарите и накрая — колко лева ще струва цялата постройка...

— Да! — извика момчето през сълзи. — Но аз видях, че ти много добре си живееш в тази къща. Нищо не работиш. Само плеснеш с ръце... и масата сама се подрежда, огънят сам се пали, ножицата сама те подстригва. Искам и аз така да живея — предметите сами да работят вместо мене.

— Ах, ти, мързеланко, та това е най-трудната задача за разрешаване. И аз работя над тая задача. Искам да накарам машините да изместят тежкия човешки труд. Огънят, който сам се пали — това е една задача, която съм разрешил с помощта на физиката и математиката. Само че аз не плесвам с ръце, а натискам едно малко бутонче, което ти не си забелязал. Кажи ми откровено, ти за какъв ме мислиш?

— За магьосник, за какъв друг?

— Виждаш ли? А пък аз съм един стар физик, който цял живот решава задачи. И тези задачи са толкова интересни, че ти си ги помислил за чудеса! Много задачи вече съм решил аз, много задачи са решили преди мене други учени. Затова нашият живот сега е по-добър, по-лек и приятен, отколкото преди много, много години. Но още много задачи трябва да разрешим, за да стане животът ни още по-хубав... Слушай, мързеливко, от задачите ти не можеш да избягаш, дори и накрай света да идеш. Ами си връзвай връзките на обувката и се връщай! Сядай и учи! Учи, мое момче, чак додето косата ти побелее и доде ти порасне брада, дълга до земята като моята!

И наистина момчето от нашата улица се завърна. Сега то ходи с радост на училище, решава задачите във всички сборници и получава само шестици. Затова още в началото на приказката аз ви казах, че на тоя свят стават много чудни неща. И какви ли още чудеса има да видим, когато това момче и неговите връстници пораснат и почнат да решават трудни, до днес нерешени задачи!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.